

ΕΤΟΣ Η'.
ΑΡΙΘ. 91.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1875.
Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται λέπ. 10,

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηναίων Δρ. 1=—
Ἑταρχῶν » 1,20
Τουρκίας » 2=

Ο ΓΡΥΗΑΕΤΟΣ.

Ὁ Γρυπαστός εἶναι ἐν τῶν μισγίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων πτηνῶν κατὰ τὴν θεωρίαν, ὑπερβαίων συγχάσι τοὺς τέσσαρας πόδας κατὰ τὸ μήκος τοῦ

σώματος καὶ τοὺς δέκα πόδας ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου τῶν πτερόγων του, ὅταν ἦναι ἐκτεταμένοι. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔκτασις τῶν πτερόγων τὸν κρίμνει νὰ πετᾷ μεγαλοπρεπῶς καὶ ὠραίως καὶ χωρὶς τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας.

Ὁ Γρυπαστός ἀναφέρεται δις εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν (Λευιτικ. ιδ. 13—καὶ Δευτερον. ιδ'. 12) καὶ συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἀκαθάρτων ζῴων. Τὸ ἑβραϊκὸν του ὄνομα σηκνίει « θραύστης, » τὸ δὲ λατινικὸν « θραύστης ὀστέων, » καὶ εἶναι πολὺ κατάλληλον, διότι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ῥάμφους του δύναται νὰ θραύσῃ εὐκόλως τὸ κρανίον προβάτων καὶ ἄλλων ζῴων.

Ἀγαπᾷ τὰς χελύνας καὶ τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων, καὶ πρὸς τοῦτο ἡ φύσις τοῦ ἔδωκε κατάλληλον ἐργαλεῖον,—τὸ ῥάμφος, διὰ τῆς γομφότητος καὶ ἰσχύος τῆ ὀπλοῦ εὐκόλυνεται εἰς τὴν θραύσιν αὐτῶν.

Ζῆ ἐπὶ τῶν ὄρεων καὶ πετᾷ πολὺ ὕψηλὰ, ἀφ' ὅπου παρατηρεῖ πρὸς τὴν γῆν καὶ αἶμα ἴδη πρόβατον, ἢ δορκάδα, ἢ ἄλλον τοιοῦτον ζῶον ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ ὡς βέλος καὶ διὰ τῆ τρομεροῦ ῥάμφους του θραύει τὴν κεφαλὴν του, πρὶν ἢ τὸ στομαχὸς ζῶον τὸ ἐνοήσῃ ἔπειτα δὲ λαμβάνει αὐτὸ εἰς τοὺς ὄυχαίς του καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν φωλεάν του, ὅπου εὐοχεῖται μετὰ τῆς συντροφίας του, ἢ διαμοιρᾷ αὐτὸ εἰς τὰ μικρὰ του. Εἶναι γενναῖον πτηνὸν καὶ ὀλίγον φοβεῖται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅθεν πολλάκις προσβάλλει αὐτόν, ἢ διώσῃ ἐπάνω εἰς τὰς Ἄλπεις, ὅταν διέρχεται ἡ Ἰστατα εἰς ἀπόκρημον τόπον, καὶ τὸν κατακρημνίζει εἰς τὰ ὑποκείμενα βραθερά, ἀν δὲν προσέχη.

Ἱστορεῖται διὰ ἐνὸς περιηγητῆς τις προητοίμαζε τὸ γεῦμα του ἐπὶ τινὸς ὕψηλῆς κορυφῆς τῶν Ἀλπεων εἰς τῶν ἀετῶν τοῦτων ἦρπασεν ἐν κομματίον κρέατος ἐκ τοῦ βράζοντος ὕδατος, ἐπέστραψε δὲ καὶ δευτέραν φορὰν δὲ ἄλλο, ἀλλ' ὁ περιηγητῆς τὸν ἐφόνευσε τότε διὰ τοῦ ὄπλου του.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

(Ἦτε προηγουμένον ἀριθμόν.)

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον εἰκομέν, ὅτι εἰς τὴν Σελήνην, οὔτε θάλασσαι, οὐκ ἔχουσιν, οὔτε ποταμοί, οὔτε ὕδωρ καθόλου — οὔτε σόνεφα, ἐπομένως, οὔτε ἀήρ, οὔτε ἀτμοσφαῖρα — καὶ ὁπσοχέθημεν νὰ εἰπωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας πῶς συνέβη ἡ ἡμετέρα Σελήνη μας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τόσον λυπηρὰν κατ' ἀνθρωπίνην ἔποψιν ταύτην κατάστασιν.

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι δι' ἰσχυρᾶς πυρακτώσεως ἔλα τὰ ὕδαρ, ὡς τὸ ὕδωρ, ὁ εἶνος, ὁ ὑδρᾶργυρος κλ. μεταβάλλονται εἰς ἀεριοειδῆ κατάστασιν. Ὅλοι προσέτι ἠξέρομεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ στερεὰ, ὡς ὁ σίδηρος, ὁ ἄργυρος, ὁ χρυρᾶς καὶ ἕλα τὰ ἄλλα μέταλλα καὶ αἱ πέτραι δύνανται διὰ ἰσχυροῦ πυρρᾶς νὰ μεταβληθοῦν εἰς ὕδαρ, καὶ ἂν αὐτῶσμεν ἀκόμη περισσότερον τὴν πυρακτώσιν, μεταβάλλονται εἰς ἀέρια, καὶ μένουσιν εἰς τὴν ἀεριοειδῆ ταύτην κατάστασιν ἂν ὀψοχολουθεῖ ὁ βαθμὸς τῆς πυρακτώσεως, ἔστιν, τὰ ἡμέτερος νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀέρια.

Ὅλοι ἐπίσης γνωρίζομεν, ὅτι τὰ σώματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἔγειναν ἢ μεταβλήθησαν εἰς ἀέρια διὰ τῆς πυρακτώσεως, ἐπανέρχονται κατὰ μικρὸν διὰ τῆς ψυχρᾶσεως πρῶτον εἰς ῥευστὴν κατάστασιν καὶ ἔπειτα εἰς στερεάν, εὐθὺς ἀφοῦ ὀλιγοστεύσῃ ἢ παύσῃ ἡ πυρακτώσιν.

Ἡ ἀστρονομία μᾶς λέγει, ὅτι ἕλα τὰ σώματα, τὰ ὁποῖα οὐκ ἔχουσιν τὸ ἡμετέρον Σόμπαρ, — ὁ Ἡλιος, ὁ γλαδὴ ἡ Γῆ, ἡ Σελήνη, καὶ οἱ Ἄστῆρες ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἕνεκα ἰσχυρᾶς τινὸς θερμοκρασίας εἰς ἀεριοειδῆ κατάστασιν, καὶ ἔτι τινὰ τοῦτων, τὰ μεγαλῆτερα, ὡς λ. χ. ὁ Ἡλιος, οἱ Ἄστῆρες, καὶ οἱ μεγαλῆτεροι τῶν Πλανητῶν εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν ἀεριοειδῆ, διάπυρον ἢ περιφλεγῆ κατάστασιν τὰ δὲ μικρότερα, ὅποια ἡ Γῆ, ἡ Σελήνη μας, καὶ οἱ ἄλλοι μικροὶ πλανῆται τοῦ Ἡλιακοῦ μας συστήματος ψυχρᾶν θῆγα, μεταβλήθησαν εἰς στερεάν κατάστασιν.

Ἄς λάβωμεν τώρα τὴν Σελήνην μας καὶ ἀς παρακολυθῶσμεν αὐτὴν εἰς τὰ διάφορα στάδια ἢ μεταβολὰς αὐτῆς διὰ τῆς ψυχρᾶσεως.

Ἰποθέσατε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ἐστῆκατε εἰς ἓν μέρος καὶ ἐδέλεπετε τὴν Σελήνην εἰς αὐτὴν τὴν ἀεριοειδῆ διάπυρον κατάστασιν — σφαῖραν πολλὰς φορὰς μεγαλῆτεραν παρ' ὅτι εἶναι τὴν σήμερον, ἀνατέλλουσαν καὶ δύουσαν ὡς ὁ Ἡλιος καὶ ἔχουσαν ὡς αὐτὸς ἴδιον φῶς.

Ἡ αὐτόφωτος καὶ ὑπερμεγέθης αὐτὴ σφαῖρα κατὰ μικρὴν ψυχραίνουμένη ἀρχίζει νὰ συστέλλεται, τὰ συ-

νιστώσιν αὐτὴν στοιχεῖα κλησιάζουσιν πρὸς ἄλληλα καὶ σχηματίζουσιν διάφορους ἐνώσεις, καὶ τελευταῖον μεταβάλλονται εἰς ῥευστὴν ἀλλὰ διάπυρον εἰσέτι κατὰ στασιν.

Ἡ ψυχρᾶσι ὅμως ἐξαλολουθεῖ ὄλονεν καὶ ἐπομένως ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς διάπυρου ταύτης σφαῖρας χάνει τὸ μέγιστον μέρος τῆς θερμότητός τῆς καὶ μεταβάλλεται εἰς στερεάν, κατάστασιν — χάνει ἐπομένως καὶ τὸ φῶς τῆς καὶ γίνεται σκοτεινὴ. Ἡ οὕτω πῶς στερεοποιηθεῖσα ἐπιφάνεια χρησιμεύει ὡς περίκαλλομα τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς διάπυρον ὕδωρ, κατάστασιν καὶ μολονότι εἶναι κακὸς θερμαγωγὸς καὶ δὲν ἀφίνει τὴν θερμότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦτου μέρους νὰ μεταδίδεται καὶ χάνεται εἰς τὰ περίε, μόλον τοῦτο ἡ θερμότης κατὰ μικρὸν ὀλιγοστεύει διὰ τῆς περαιτέρω ψυχρᾶσεως καὶ οὕτως ἐπιτρέπει εἰς τὰ ὕδατα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν εἰς ἀεριοειδῆ κατάστασιν, νὰ πέσουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς καὶ νὰ σχηματίσων ὀκεανούς καὶ θαλάσας. Τὰ ὕδατα ταῦτα διὰ τῆς βαρῆτητός των ῥέουσιν πρὸς τὸ κέντρον τῆς σφαῖρας — ἀλλὰ φθάνοντα μέχρι τινὸς ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην θερμότητα νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀτμὸν καὶ ν' ἀναθοῦν πρὸς τὰ ἄνω.

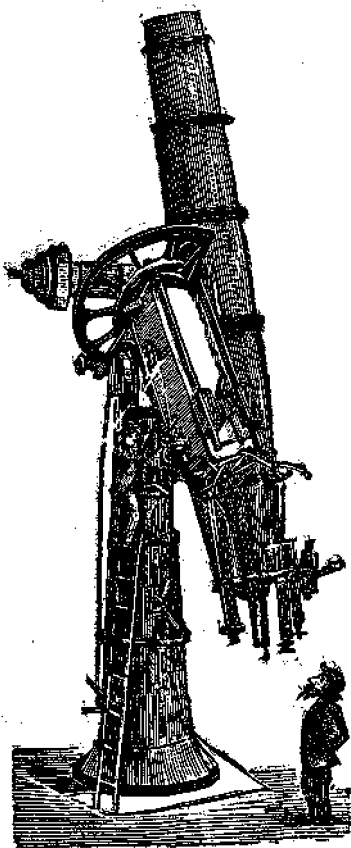
Ἄλλ' ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐσωτερικοῦ μὲ τὸν καιρὸν ὀλιγοστεύει ἔτι περισσότερον καθ' ὅσον ὀλιγοστεύει ἡ θερμότης ὀλιγοστεύουσι καὶ τὰ ὕδατα τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαῖρας, διότι ἡ ἐξωτερικὴ θερμότης ἐνεργεῖ αὐτῶς, σταματᾷ τὴν περαιτέρω ῥοὴν τῶν ὀδάτων πρὸς τὸ κέντρον, καὶ κρατεῖ τὰ διάφορα στρώματα τόσον θερμὰ, ὥστε, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἀπορροφήσουν. Ἐπὶ τέλος ὅμως ὀλιγὴρον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σφαῖρας ψυχραίνεται, καὶ μεταβάλλεται εἰς στερεάν κατάστασιν καὶ τότε γίνεται κατάλληλον καὶ ἱκανὸν ν' ἀπορροφήσῃ τὰ ἐναπομένοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατα. Καθ' ὅσον ὀλιγοστεύουσιν τὰ ὕδατα, κατὰ τοσοῦτον ὀλιγοστεύουσιν καὶ αἱ βροχαὶ καὶ σμικρύνονται καὶ ἐπαινῶνται οἱ ποταμοί, ὀλιγοστεύει ἡ βλάστησις, ὀψοφέρουσι καὶ θνήσκουσι τὰ ζῶα, καὶ ἐπὶ τέλος φυτὰ καὶ ζῶα συναφανίζονται μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ὀδάτων.

Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῆς καταστροφῆς οἱ βράχοι κλ. ἀπορροφῶσι καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ οὕτως ἡ σφαῖρα ἐκείνη, ἦτις ἦτο πῶς αὐτόφωτος, καὶ ἔπειτα ἐκαλύπτετο ἀπὸ ὕδατα, φυτὰ καὶ ζῶα, ἦδη εἶναι παντέρημος.

Ὅπως πῶς συνέβη εἰς τὴν ἡμετέραν Σελήνην μας, καὶ οὕτω θὰ συμβῆ ποτε καὶ εἰς τὴν ἔτι ἡμετέραν Γῆν μας. Καθ' ὅσον ἡ θεομότης τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς ὀλιγοστεύει, καὶ κατὰ τὰς γενομένας παρατηρή-

οις ελιγροστευει αδιακόπως, αλλά πολλά ελιγρον, κα-
τά τοσοῦτον ελιγροστευέουον και τὰ ὕδατα* εταν δὲ φο-
χρανθῆ έντελωσ, τότε δια τὰ ὕδατα και αὐτῆ ἡ ατ-
μοσφαιρά μας θά γείνωσιν αφαντά. Πρὸ τοῦτου ὁμοῦ
δὲν θά ὑπάρχουσ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆσ φωτά, δέν-
δρα, ζῶα, πτηνά, ἴχθυεσ και αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, δια
νά γείνωσι μαρτυρεσ τῆσ ἐρημώσεώσ τῆσ!

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ.

Οἱ περισσότεροὶ, πιστεύω τῶν μικρῶν ἀναγνώστῶν
μου ἔχουον ἰδεῖ κοινὸν τηλεσκόπιον, ἢ κωνοκάλει, ἀλ-
λά ελιγροστοὶ εἶδουον τηλεσκόπια, με τὰ ὅποια ἐξετάζουον
οἱ ἀστρονόμοι τὸν Ἥλιου, τὴν Σελήνην, τοὺς Πλανῆ-
τασ και τοὺς Ἀστέρασ.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παριστᾷ ἐν τοιοῦτον τη-
λεσκόπιον, και ὡσ βλέπετε, μικροὶ μου φίλοι, εἶναι ὄχι
μόνον μεγάλου, ἀλλά και πολυσύνθετον και ὁμοσ δια
τινοσ μηχανῆσ ὁ παρατηρητῆσ δόναται νὰ τὸ στρέφῃ
με μεγίστην εὐκολίαν ὅπου ἂν θέλῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τέσσαρα μόνου γραμματα ὄλου με ἀπαρτίζουον
Και δῶ μόνου συλλαβαὶ ὀρθῶσ, με συλλαβίζουον,
*Ονομα εἶμαι ἐνδοξου, ἐπίζηλου τὰ μάλα,
*Ὁ ἐμε φέρουον ἐκτελεῖ ἐργά λαμπρά, μεγάλα,
*Ἔργα ἀνδρίας, ἀρετῆσ, ἀγνῆσ φιλανθρωπίασ,
*Ἔργα αὐταπαρηήσεωσ και μεγαλοφυχίας,
*Ὁ πράττουον δὲ τι ἀγενεσ, χαμαιζηλου, ἀχρεῖου,
Σκληρὸν, ὤμου, παράνομου, μάταιου ἢ γελοῖου
Δὲν θεωρεῖται ἀξίος τὸν τίτλου μου νὰ φέρῃ,
«Ἄν και ἐν μέσῳ τῶν ΠΟΛΛῶΝ μεγάλην φήμην χαιρῃ
*Ἄρα ὁ πράττουον ὕψηλά, ἔξοχα και γενναία,
Δίκαιά δὲ και χρῆσιμα ἐργά πολὺ σπουδαία,
Προάγουον τὴν ἀρετῆν, τὰ φῶτα, τὴν παιδείαν,
Τὸ κλέοσ τῆσ πατρίδοσ του και τὴν εὐημερίαν,
Και συντελοῦντά ἐνταυτῷ εἰσ τὴν εὐδοαμονίαν
Ἄκάντουον τῶν ὁμοίῶν του παρόῦσαν, κ' αἰωνίαν»
Πρὸ πάντου δὲ δοξάζουοντά τὸν *Υψιστου Θεόν μας,
*Τὸ Πνεῦμά τὸ *Ἅγιου και τὸν γλυκὺν Χριστόν μου,
Ὅτουσ μόνου εἶν' ἀξίουσ νὰ φέρῃ τ' ὄνομά μου,
Διότι ὄντωσ ἐκτελεῖ τὰ κατορθώματά μου.
Ἀφαίρεσόν ἀπὸ ἐμε τὸ δεῦτερόν μου γράμμα
Και πράγμα τι παρὰδοξου θά γείνω ἐν τῷ ἄμκ.
*Ἐμπρὸσ σου κατὶ θά σταθῇ ἀοκτὸν τῇ ὀράσει
Ἄλλ' ὁμοσ εδρισκόμενον ἐν γῆ τε και θαλάσση.
Πράγμα τι χρῆσιμου παντου, εἰσ ἅπασαν τὴν κτίσιν,
Ζωογονοῦν τὸν ἄνθρωπον, τὰ ζῶα και τὴν φύσιν*
Συντείνου κ' εἰσ ἀνάπτυξίν τῶν ὄντουον και ὕδαταν,
Εἰσ ὀλικὴν προαγωγῆσ, ἰσχυὸν και εδζωταν.
*Ἄνευ αὐτου ὁ ἄνθρωποσ, και πᾶν ὄν ἐν τῇ κτίσει
Ἄδύνατου ὀλοτελωσ μίαν στιγμῆν νὰ ζῆσ.
Αὐτὸ δίδει πνοῆν, ζῶην εἰσ ὄλουσ και εἰσ δια,
Αὐτὸ πληροῖ τὸ ἄπειρου του σῶμπαντοσ καθόλα.
Ἐάν ἀπὸ τὰ τέσσαρα τὰ θεῶ πρώτ' ἀφαιρέσῃ
Τὴν δὲ δεξίαν και φιλήν στα τελευταία θέσῃ
Πρωτότοκῶσ τις θά φανῇ οἶοσ τινοσ ἀρχαίου
Τῶν ἐκλεκτῶν Πατριάρχῶν του Ἰσραὴλ γενναίου.
Ἐάν περισπωμένην δὲ ἂν εἰ δέξαισ θέσῃ
Και εἰσ τὸν τόπου τῆσ φιλήσ δασίαν ἐπιθέσῃ
*Ἦρωσ τις θά ἐμφανισθῇ παρὰδοξου τὸ ἦρωσ
Θανῶν τε και ἀναστῆθεἰσ, ὡσ διηγεῖτ' ὁ μόθοσ.
Ἄντι περισπωμένησ δὲ εἰάν δεξίαν θέσῃ
Και ἀρχικὸν τὸ γράμμα μου στο τέλος ἂν προσθέσῃ,
Θεά τις θά ἐμφανισθῇ ἔξοχοσ ἐν τῷ ἄμκ,
Πλήν φιλερισ, ζηλότοποσ και φθονερά συνάμα.

K.

ΙΕΡΙΧΩ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὰ ἑρείπια ἀρχαίας καὶ περιφέρου πόλεως εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, τῆς Ἰεριχῶ.

Ἡ Ἰεριχῶ, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσαντες τὸ Βιβλίον Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἦτο πόλις ἰσχυρὰ κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Παλαιστίνης, τῶν Φιλισταίων. ἔκειτο δὲ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Ἡ πόλις μὲν ἐκωρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ κατὰ τρόπον θαυμάσιον — τὰ τείχη τῆς ἔπεσαν μόνον, καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ὑπὸ τὴν ἡγήσιν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰσῆλθον, χωρὶς ἀντίστασιν εἰς αὐτήν, καὶ τὴν ἐκوریευσαν, καταστρέψαντες αὐτὴν μὲ πῦρ.

Ἡ Ἰεριχῶ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη σιωρὸς ἑρείπιων, διότι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κατηράσθη ἕκείνον, ὅστις ἤθελε ζητήσῃ νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ, ἢ δὲ κατὰρα τοῦ ἐπληρώθη μὲ τὸν θάνατον τῶν δύο υἱῶν τοῦ Χιθλ τοῦ Βαυθλήτιου, ὅστις τὴν ἀνέκτησεν.

Ἡ Ἰεριχῶ ἀναμφότερ ἐνίοτε « ἡ πόλις τῆς Εὐωδίας, » καὶ ἄλλοτε ἢ « πόλις τῶν Φοινίκων, » καὶ περιστετοχίζετο ἀπὸ χώραν πολὺν ὠραίαν καὶ καρποφόρον εἰς αὐτὴν ὑπῆρχε καὶ « σχολεῖον προφητῶν, » ὅπου νέοι ἐδιδάσκοντο τὰ τῆς θεοσεκείας ὑπὸ τοιοῦτων ἀνδρῶν, ὅποιοι ἦσαν ὁ Ἡλίας, ὁ Ἐλισσαῖαι καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς αὐτὴν ἐκήρυξε πολλάκις καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Ἰεριχῶ ὑπάρχει ἤδη

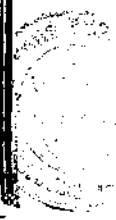
πολύχρον πενήχρον ἐκ τεσσαράκοντα οίκων, 'Ραχάβ
καλούμενον· τὰ δὲ κτήρια, τὰ ἑποῖα φαίνονται εἰς τὴν
εἰκονογραφίαν μας, εἶναι ἐρεῖκια πόργου, ἢ προμα-
χῶνος ἀνεγερθέντος πρὸς ὑπερμάχιον τῆς πόλεως. Οἱ
κάτοικοι τῆς οὔν 'Ιεριχῶ νομίζουσι, ὅτι ταῦτα ἦσαν ἡ
οἰκία τοῦ Ζακχαίου! θεωροῦσι δὲ καὶ τὸν ἕνα ἐκ τῶν
δύο φοινίκων ὡς τὴν μωρέαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντὶς
ἀμψὴ διὰ νὰ ἴσῃ τὸν Χριστὸν διαβαίνοντα!!

ΠΑΙΔΙΑ ΕΠΙΔΕΙΧΝΟΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ἐφθένατε τὰ παιδία νὰ ἀκούσῃτε πρὸς ἐμεῖς καὶ μὴ τὰ ἐμποδίσσετε, διότι τῶν τοιοῦτων
εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. (Ματθ. 10. 13—Λουκ. 10. 16.)

Μικρὰ παιδία (ἐνωσθημέν δὲ τὰ κακὰ καὶ φρόνημα,
καὶ τοιαῦτα φυσικὰ εἶναι σχεδὸν ὅλα τὰ μικρὰ παι-
δία) ἡσυχῶς ἐπινοοῦσθε ὑπερηφανείας ἰσοστάσι-
ταιότητος. Ὅθεν αἰετοὶ ἐλήφθησαν ὡς τύπος καὶ
ἐμβλημα ἀπλότητος, εἰλικρινείας, καὶ ταπεινοφροσύ-
νης, ἥτις εἶναι μία τῶν πρῶτων χριστιανικῶν ἀρε-
τῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στὸς, ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ ἡλθὼν ποτε πρὸς αὐτὸν καὶ
τὸν ἠρώτησαν ποῦρα ἀπ' αὐτοῦ; θὰ ἦτο ὁ πρῶτος, εἰς
τὴν βασιλείαν τοῦ· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ μίε-

χρη τῆς καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπ' αὐτοὺς εἶχον ἐσφαλμένας ἰδέας περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐφρανάζοντο κοσμικὴν βασιλείαν, τιμὰς καὶ ἀξιώματα, ὁ Χριστὸς ἔλαβε μικρὸν παιδίον καὶ τὸ ἔστησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, ἔπειτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον ν' ἀκούσωσι ὅτι θὰ κατεῖχον μεγάλας καὶ ὀψήλας θέσεις εἰς τὴν βασιλείαν του, τοὺς εἶπε « Ἀληθῶς σὰς λέγω, ἐάν δὲν ἐπιστρέψετε καὶ γένητε ὡς τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. » (Ματθ. 18. 2—3.)

Ἡ ὑπερηφάνεια ἦτο ἡ πρώτη ἁμαρτία, ἣτις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὠραῖον κόσμον τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἔρριψε τοὺς ἀγγέλους ἀπὸ τῶν οὐρανῶν εἰς τὰ Τάρταρα— αὐτὴ ἀπεδίωξε τὸν πρωτόπλαστον ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ αὕτη κρατεῖ καὶ ἐμποδίζει χιλιάδας ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ νὰ μετανοήσωσι, πιστεύσωσι καὶ σωθῶσι.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἁμαρτία μεγίστη καὶ δυσκολώτατα ἀποβάλλεται, καὶ ὅμως ἡ ἀποβολὴ τῆς ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὴν μετάνοιαν. Ἐν ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος ἦναι ὑπερήφανος δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι κινδυνεύει νὰ χαθῆ καὶ ὅτι ἔχει χρεῖαν σωτηρίας· ἐπομένως δὲν ζητεῖ αὐτὴν· ἀλλ' ἐδῆς ἀφοῦ ταπεινωθῆ, βλέπει τὸν κίνδυνόν του καὶ ἐπιθυμεῖ καὶ ζητεῖ τρόπον σωτηρίας.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παριστᾷ τὸν Χριστὸν ἐβλογουῦντα μικρὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἔφερον πρὸς αὐτὸν οἱ γονεῖς των διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ· Ὁ Χριστὸς ἠγάπα τὰ μικρὰ παιδιά καὶ τὰ ἀγαπᾷ ἀκόμη.

Ο ΠΑΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀρθρὸν.)

Οἱ διαλογισμοὶ οὗτοι διερχόμενοι διὰ τοῦ νοῦς τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἄθλιδόν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας δὲν ἠδύνατο νὰ εὖρη εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε. Ἐπὶ τέλους δὲμος ἐνθυμήθη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶπε, « Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με δὲν θέλω ἐκβάλλει ἔξω, » καὶ ἀνέβη εἰς τὸ μικρὸν του δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἦτο εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς πατρικῆς καλύβης, καὶ ἐκεῖ γονατίσας προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ συγχωρήσῃ ἕλας τὰς ἁμαρτίας καὶ διὰ τὰ σφάλματά του καὶ νὰ τῷ δώσῃ νέαν καρδίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀγαπᾷ, ὑπακούῃ καὶ δουλεύῃ αὐτόν.

Ἡ προσευχὴ του εἰσηκούσθη καὶ ὁ Ἰωσήφ ἠσθάνθη ὅτι τὸ βῆμα ἀφῆρηθῆ ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ἀντὶ νὰ θεωρῆ τὴν προσευχὴν πλέον ὡς καθήκον, δὲν ἐχόρταινε νὰ δέσεται εἰς τὸν Κύριον— Ὁ Θεὸς ἔγεινεν ἔκτοτε τὰ ἀγαπητὰν ἀντικείμενον τῆς ψυχῆς του.

Πρῶτον ἀνεγίνωσκε τὴν Γραφήν, ἀλλὰ τοῦτο ἔκαμνε, διότι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ν' ἀναγινώσκῃ καὶ διότι τὴν εὕρισκεν εὐχάριστον βιβλίον. Ἀπὸ τῆς φρας ταύτης δέμως ἡ Γραφὴ κατέστη πολὺτιμος εἰς αὐτόν· τὴν ἠγάπα, διότι περιεῖχε τὴν ἀποκαλύψιν τοῦ θελήματος τοῦ Οὐρανίου αὐτοῦ Πατρὸς, καὶ προσεπάθει, νὰ ὀδηγηταὶ δι' αὐτῆς εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ διαγωγὴν τῆς.

Καθ' ὅσον ἐμεγάλωνεν εὕρισκεν ὅτι ἡ κρίσις του ἐνισχύετο διὰ τῆς σπουδῆς τῶν διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς— τὰ αἰσθήματά του ἀνοοῦντο καὶ ἐξευγενίζοντο καὶ ἐκαθαρίζοντο διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς φρασίαις καὶ ὀψήλης αὐτῆς ποιήσεως— ἡ περιέργειά του διεγείρετο, καὶ ὀλοκλήρος ὁ νοῦς του εὐρόνετο διὰ τῆς ἐξιστορήσεως τῆς δημιουργίας τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης· καὶ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ἄλλων θαυμασίων τῆς φύσεως.

Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μελετᾷ διὰ ταῦτα ἀόνος του χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου· τοῦτο δὲ τὸν κατέστησεν ἱκανώτερον εἰς τὸ νὰ συλλογίζεταὶ καὶ ἔκαμα τὸ πνεῦμα του πολὺ ἰσχυρώτερον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια ἔχουσι διδασκάλους, οἱ ὅποιοι ἀπλοποιοῦσι τὰ διάφορα ζητήματα καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ κάμνουσιν εὐκόλα διὰ τὰ παιδιά. Τοῦτο δὲ μᾶς κάμνει νὰ συμβουλευσωμεν τοὺς μικροὺς μας ἀνανώσττας· δταν ἀναγινώσκουν τι, νὰ προσπαθοῦν αὐτοὶ πρῶτον διὰ τῆς μελέτης νὰ τὸ ἐνοήσωσι— καὶ τότε μόνον νὰ ἐρωτῶσιν ἄλλους, δταν αὐτοὶ μόνου των δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τοῦτου.

Ὁταν ὁ Ἰωσήφ ἦτο δεκατσοῦρων ἐτῶν, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του ἠναγκάσθησαν ποτε δι' ὀποθέσεως σπουδαίας νὰ μεταβοῦν εἰς μακρονόν τι χωρίον καὶ ν' ἀφῆσωσιν αὐτὸν μόνον εἰς τὴν οἰκίαν· ὁ πλησιέστερος γείτων ἐκατοῖκει περὶ τὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας μακρὰν τῆς καλύβης των, ὥστε οὔτε οἰκία κάμμία ἐφαίνετο, οὔτε τὴν φωνὴν του· κἀνεὶς ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Ἰωσήφ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν γονέων του, οἱ ὅποιοι ὑπεσχέθησαν νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ ἑσπέρας, ἤρχισε νὰ σχίζῃ ἔϋλα καὶ νὰ τὰ σπερεύῃ ὑποκάτω τῆς σκιᾶδος, τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ του εἶχε κατασκευάσει διὰ νὰ φυλάττῃ ἐκεῖ τὰ ἔϋλα τὸν χειμῶνα, διότι τότε ἦτο Ὀκτώβριος.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἔλαβε τὴν Γραφήν ἀνά χεῖρας κατὰ τὸ σῆμα, καὶ ἐκάθησε πλησιον τοῦ μικροῦ παραθύρου, τὸ ὅποιον ἔδλεπε πρὸς τὴν ὁδόν. Πρὶν ἀνοίξῃ αὐτὴν ὤψωσε τὴν καρδίαν του διὰ προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν, βπωε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν βοήθησῃ νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἐμελλε ν' ἀναγνώσῃ. Μόλις δ' εἶχε τελειώσει τὴν βραχεῖάν του προσευχὴν καὶ ἤνοιξε τὴν Γραφήν, ἰσχυρὰ τις καὶ παράξενος κραυγὴ τὸν ἐξέπιασε· κυττάξας δὲ πρὸς τὸ πέρα τῆς ὁδοῦ δάσος εἶ-

δε συνοδεύειαν Ἴνδων (1) (ἀγρίων Ἀμερικανῶν) συνιστάμενην ἐξ ὀκτῶ ἀνδρῶν, ἐξερχομένην ἐκ τοῦ δάσους καὶ διευθυνομένην πρὸς τὴν καλύπην των.

(ἀκολουθεῖ.)

Μικρὰ πράγματα.

Ἡ ζωὴ ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν πραγμάτων. Ὅστις ταξιδεύει εἰς χώραν τινὰ πρέπει νὰ ὀδοιπορῇ κατὰ μικρὸν.

Ὅστις γράφει βιβλίον πρέπει νὰ γράφῃ λέξιν μετὰ λέξιν καὶ περίοδον μετὰ περίοδον.

Ὅστις σπουδάζει ἐπιστήμην τινὰ, πρέπει νὰ σπουδάσῃ βαθμηδὸν τὰ διάφορα αἰτιήματα, τὰ ἑποῖα συνιστοῦν αὐτὴν· πρέπει νὰ μάθῃ μίαν πρὸς τὴν μίαν καὶ μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὅλας τὰς ἀρχὰς αὐτῆς.

Ἀπὸ τί δὲ συνίσταται ἡ εὐδαιμονία τῆς παρούσης ζωῆς μας; Ἐκ μικρῶν, ἐξ ἐλαχίστων πραγμάτων. Ἐκ μικρῶν, ἀσημάντων φιλοφροσυνῶν, εὐχαρίστων λόγων, μικρῶν μεριμνῶν, φιλικῶν ἐπιστολίδιων, μικρῶν εὐχῶν, καὶ μικρῶν εὐεργεσιῶν. Εἰς μεταξὺ ἐνὸς ἑκατομμυρίου, καὶ μόνον ἅπασι ἐπὶ ζωῆς του δόναται νὰ κάμῃ ἥρωϊκὴν τινα πράξιν. Ἀλλὰ τὰ πράγματα, τὰ ἑποῖα κυρίως ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν μας εἶναι μικρὰ, ἐλάχιστα καὶ συμβαίνουσι πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν στιγμήν τῆς ἡμέρας, ἔξαι δὲ ἐφθρητότατα καὶ εὐκολώτατα καὶ πᾶς τις δόναται νὰ τὰ κάμῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ μικρὰ, ἀλλ' ἐκείνη τὰ αὐτὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἀλλήλων πράγματα ὅλοι μας σχεδὸν ἀμελοῦμεν, καὶ οὕτω στεροῦμεν καὶ ἄλλους καὶ ἑαυτοὺς μεγάλων εὐχαριστήσεων.

Μικροὶ μου φίλοι συνειθίσαστε νὰ ἐκτελέζητε ἀπὸ τοῦδε τὰ μικρότατα ταῦτα πράγματα καὶ θὰ εὐρετε, ὅτι οἱ πρῶτοι θὰ δρέψετε τοὺς ὠραίους καὶ εὐχαρίστους καρπούς των.

ΔΥΟ ΩΡΑΙ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Εἰς μίαν τῶν καιροπόλεων τῆς Ἀμερικῆς ἔζη κοράσιον δεκαπενταετὸς πολὺ πτωχόν, τόσο πτωχόν, ὥστε μόλις ἐδόνατο νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς βελόνης τοῦ.

Ἀλλὰ ἡ κόρη αὕτη ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἐπεθύμει νὰ κάμῃ κατὰ τι καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους τῆς ἐγνώριζε δὲ, ὅτι πολλὰ πτωγὰ παιδιά καὶ κοράσια, δὲν εὐόχναζον οὐ-

(1) Ὁ Κολόμβος θὲν ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἐνόμισεν, ὅτι εἶχε φθάσει εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, διότι ἐκεῖ ἦτο ὁ σκοπὸς του νὰ ὑπάγῃ ταξιδεύων πρὸς δυσμὰς, ἀντὶ νὰ περιέλθῃ τὸ ἀρκυτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸ ταξίδιον διὰ τοῦτο ὠνόμασε τοὺς αὐτόχθονας κατοίκους τῆς Ἀμερικῆς Ἴνδ οὐ ς· ἔκτοτε οὗτοι καλοῦνται Ἀμερικανοὶ Ἴνδοι πρὸς διάκρισιν τῶν κυρίως Ἰνδῶν.

τε εἰς τὰ καθημερινὰ, οὔτε εἰς τὰ Κυριακὰ σχολαῖα, μόνον καὶ μόνον διότι ἐντρέποντο νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ μετὰ τὰ κουρελιασμένα καὶ ἀκαθάρτα φορέματά των· Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσθαι δύο ὥρας τὴν ἐβδομάδα εἰς ἐργασίαν, τῆς ἑποίας τὸ προῖόν ὄρισεν πρὸς βοήθειαν τοιοῦτων παιδιῶν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδαπάνη τὰς ὥρας ταύτας εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων, τὰ ἑποῖα εὐσεβεῖς καὶ φιλόφρονες κυρίαι τῆς ἑίδον, ὥστε ἐν τῷ ὀλίγῳ κατάρθωσεν νὰ ἐνδύσῃ διάφορα κοράσια. Τὴν καλὴν τῆς τούτης ἀπόφασιν ἐμυμήθησαν μετ' οὐ πολὺ ἄλλαι νεάνιδες καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἰδρῶθη ἐν τῶν μεγάλων φιλοφρονητικῶν καταστημάτων ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγγλίᾳ, τὸ ὅποιον ἐνδύει χιλιάδας πτωχῶν καὶ δίδει ἐργασίαν εἰς πολλὰς ἄλλας χιλιάδας γυναικῶν κατ' ἔτος.

Ἰδοὺ τί κάμνει ὀλίγος καιρὸς συνοδευόμενος μετὰ καλῆν καὶ ἀγαθὴν διαθέσιν καὶ θέλησιν.

ΚΑΛΟΙ ΛΟΓΟΙ

Καλοὶ λόγοι δὲν κοστίζουν πολὺ—οὔτε τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια τοῦ προφέρει, βλάπτουν, οὔτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ μεταχειριζομένου αὐτοῦ προξενοῦν τὴν ἐλαχίστην ταραχήν.

Ἄν καὶ δὲν κοστίζουν πολὺ, κατορθώνουσι ἅμωις μεγάλα πράγματα.

1. Ὑποβουθῶν τὴν ἀγαθὴν φύσιν καὶ καλὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, Μαλακοὶ λόγοι μαλακῶν τὴν ψυχὴν, ἐνῶ οἱ ὀργίλοι καὶ ὀρμητοὶ λόγοι προσθέτουσι ἐξόλα εἰς τὴν φλόγα τῆς ὀργῆς καὶ τὴν κάμνουσι νὰ καίῃ μετὰ περισσότεραν ὀρμῆν.

2. Καλοὶ λόγοι συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ κάμουν τὸν ἀνθρώπον εὐχαριν· ἐνῶ.

Οἱ ψυχροὶ λόγοι παγώνουσι τὸν ἀνθρώπον.

Οἱ θερμοὶ τὸν καυματοῦσιν.

Οἱ σαρκαστικοὶ τὸν ἐρεθίζουσι.

Οἱ πικροὶ τὸν πικραίνουσι.

Ἐκτὸς τούτων, ὑπάρχει τοσαύτη πληθὺς ἄλλων εἰδῶν λόγων ἐν χρήσει εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὥστε εἶναι λίαν ἐπιθυμητὸν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τινὰς αὐτῶν.

Ὅτω λ. χ. ἔχομεν.

Ματαιοὺς λόγους, Μωροὺς λόγους,

Ἄργους, Κενούς

Ἀσεβέτους, Βλασφημους,

Παισιματώδεις, Ταραχώδεις

Πολεμικοὺς.

Οἱ καλοὶ καὶ ἀδρόφρονες λόγοι ἔχουσι προσέτι καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα, ὅτι παράγουσι τὴν εἰκόνα των, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Πραῦνον, καθῆ-

συχάζουν και παρηγοροῦν τὸν ἀκούοντα και τὸν κη-
μουν νὰ αἰσχύνηται διὰ τὰ κικρά, ἀφιλα και κακὰ αἰ-
σθήματά του.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ τύπος τοῦ γλυ-
κέος και καλοῦ τρόπου τοῦ ὁμιλεῖν και αὐτὸν πρέπει
νὰ μιμώμεθα ἂν ἀληθῶς ἤμεθα ὁπαδοὶ και φίλοι αὐτοῦ.

ΗΜΕΙΣ Ν' ΑΡΧΙΣΩΜΕΝ ΑΜΕΛΟΥΜΕΝ.

Τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἐπαγγελία
Νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἐξ ἁμαρτίας,
Και νὰ μᾶς φέρῃ ἐν μετανοίᾳ
Εἰς τὴν ὁδὸν του τῆς σωτηρίας.

Πρὸς τί ὄμως ἐκ ῥαθυμίας
'Ἡμεῖς ν' ἀρχίσωμεν ἀμελοῦμεν;
Κ' οὐδὲν ἄλλο ἢ τῆς εὐθείας
Νὰ ἐκτραπῶμεν πάντα ζητοῦμεν;

*Ἡ τί σημαίνει ἐν μετανοίᾳ
Κ' ἐν θλίψει λέγοντες ὅτι ζῶμεν
'Αδιακόπως ἐν ἁμαρτίᾳ
Και ἀθλιότητι νὰ βιώμεν;

Μόνη μετάνοια θεωρεῖται
'Όταν ἀφίνη τις τὴν κακίαν,
Και εἰς τὸ μέλλον ἀνασχολεῖται
Εἰς τὴν οὐράνιον εὐτοχίαν.

ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ.

'Ἐάν οἱ ἰδιοτελεῖς ἐγνώριζον πόσον ζημιώνονται ἕνε-
κα τῆς ἀξιωματικῆς ἰδιοτελείας των, πόσον ἀράγε
δὲν ἤθελον προσπαθεῖ και τί δὲν ἤθελον ὑποφέρει ὀ-
πως μνησθῶσι, τὸ κατὰ δύναμιν, τὸν μεταχειριζόμε-
νον και τὴν σοφίαν και ἰσχύον του ἵνα ἀποκαταστήσῃ
ἄλλους εὐτοχεῖς!

ΧΡΥΣΟΥΣ ΚΑΝΩΝ.

Σκέπτου ὅσον δύνασαι περὶ τῶν καλῶν ἰδιοτήτων
τῶν ἄλλων* ληθόμενοι δὲ και ἀποσιώπα τὰς κακὰς των
ἰδιότητας.

*Απὸ ὀργίλους στοχαζομένους, ἔργα φιλονεικίας
'Απέχετε παιδικὰ μου, κ' ἀφ' ὅλας τὰς κακίας
Διότι πᾶς ὁ ἀγαπῶν τοιαύτας ἀνομίας
Δὲν εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τῆς ἁμαρτίας.

* Ὁ νικῶν ἑαυτὸν εἶναι ὁ μέγιστος τῶν νικητῶν *
* Ὀλίγαι βανίδες βροχῆς ἀναζωογονοῦν τοὺς λει-
μῶνας· και ὀλίγαι ἀγοθοεργίαι παιδρῶνον τὸν κόσμον.

Τὸ ἁραιότατον και ἀθωότατον πάντων τῶν ἐπὶ τῆς
γῆς εἶναι τὸ ὄδωρ.— Πίνε λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ τὸ
διαυγὲς και κρυστάλλινον νᾶμα τὸ ἀναβλύζον ἐκ τῶν
πηγῶν.

* Ἀμαρτημὰ μὴ πράττετε, ὀργίλους μὴ καλῆτε;
'Όσοι Σωτήρα και Θεὸν τὸν Ἰησοῦν καλεῖτε.

— Ἐπειδὴ ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐκδόσωμεν τὸ φύλ-
λον τοῦτο τοῦ Ἰουλίου ὀλίγον πρὸ τοῦ συνήθους και-
ροῦ, καθ' ἂν λαμβάνομεν τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν και τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀναβάλομεν
τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

— Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ
Μαΐου, ἦτις κατὰ λάθος παρηλήφθη, ἦτο ὄφεις, ὄφεις, ἔς.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Μεταξὺ ποιῶν συγκαταριθμοῦνται οἱ διολο εἰς τὴν Ἄ-
γαν Γραφήν;
2. Ποία οἰκογένεια ἐταξέδευσεν εἰς μέγαν τινὰ ὠκεανόν;
3. Ποῦ ἀπέθανεν Ἰερημίας ὁ προφήτης;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

* Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς. * Ἐφημερίς διὰ οἰκογε-
νίας, ἅπασι τῆς ἐβδομάδος ἐκδιδομένη, περιέχουσα
βλην ποικίλην και διδακτικὴν, ἔτη δὲ μὲ τὰς μεγαλι-
τέρας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας κατὰ τὸ μέγεθος. Τιμὴ
ἐτησίᾳ προπληρωτέα δρ. 6. Στέλλεται δωρεὰν εἰς τὸν
ὅστις ἤθελε κάμει 20 συνδρομὰς εἰς τὴν Ἐφημερίδα
τῶν Παίδων.

— Σώματα παρελθόντων ἐτῶν ἀπὸ μὲν τῆς ἐνάρ-
ξεως τῆς Ἐφημερίδας (1868) μέχρι τοῦ 1874 πω-
λοῦνται ἀντὶ λεπτ. 80 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι και 1,50
διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ, τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν συμ-
περιλαμβανομένων* τὸ δὲ τοῦ παρελθόντος ἔτους 1874
ἀντὶ 1,20 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι και 2. δρ. διὰ τοὺς ἐν
Τουρκίᾳ.

— Εἰς πάντα ὅστις ἤθελε κάμει πλέον τῶν 5 συν-
δρομητῶν και ἀποστέλλει τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύ-
θυνσιν, θὰ ἐκπίπτωνται εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸν, και
προσέτι πληρώνονται τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἀλλολο-
γραφίας.